

Arnošt z Pardubic

IDEAIFY
idea beauty

Pavel Hrejsemnou

Arnošt z Pardubic

Pavel Hrejsemnou

Název knihy: Arnošt z Pardubic

Podnázev: -

Autor: Pavel Hrejsemnou

Nakladatel: IDEAILY s.r.o. **Adresa nakladatele:** Na Studních 71, 284 01
Kutná Hora **Web:** www.ideaily.cz **E-mail:** info@ideaily.cz

Rok vydání: 2024 **Vydání:** První elektronické vydání **Počet stran:** 194 A5

Autorská práva a právní doložky

© 2024 Pavel Hrejsemnou a IDEAILY s.r.o.

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této publikace nesmí být kopírována, ukládána v rešeršním systému, ani přenášena jakýmkoli způsobem a v jakékoli formě (elektronicky, mechanicky, nahráváním či jinak) bez předchozího písemného souhlasu autora a nakladatele.

ISBN (PDF verze): 978-80-53028-12-7

ISBN (ePub verze): 978-80-53028-13-4

Upozornění: Informace obsažené v této knize jsou určeny pouze pro vzdělávací a informační účely. I když bylo vynaloženo veškeré úsilí k zajištění přesnosti a aktuálnosti obsahu, vydavatel ani autoři nenesou odpovědnost za případné chyby nebo opomenutí, ani za výsledky plynoucí z použití zde uvedených informací. Čtenář by měl vždy ověřit informace z více zdrojů a přizpůsobit je svým konkrétním potřebám.

Tvorba a produkce

Jazyk: Čeština

Grafický design, návrh obálky a sazba: IDEAILY s.r.o.

Předmluva

Příběh Arnošta z Pardubic je příběhem člověka, který se stal jedním z nejvýznamnějších mužů své doby. Byl nejen duchovním vůdcem, ale i vizionářem, právníkem, diplomatem a blízkým přítelem Karla IV., což mu umožnilo výrazně ovlivnit politický a kulturní život v českém království. Arnoštova cesta z malého kladského kraje až na samotný vrchol duchovní hierarchie je příkladem, jak lze díky pevné vůli, moudrosti a víře dosáhnout velkých věcí.

Tento román je nejen historickým záznamem jeho života a skutků, ale také příběhem o vlivu jednotlivce na celý národ. Arnošt z Pardubic byl mužem, který nejen budoval základy církve, jak ji známe dnes, ale i univerzity a práva, které se odrážely v reformách a zákonech, jež přežily staletí.

Při psaní tohoto románu jsem se pokusil vnést do textu nejen fakta, která tvoří páteř jeho života, ale také lidskou stránku – jeho přemýšlení, pochybnosti, vize a vztahy, které ho

formovaly. Arnošt nebyl jen biskupem a později arcibiskupem, byl člověkem, který nesl na svých bedrech tíhu národa, jeho duchovního i světského života. Můj cíl je, aby čtenář nejen pochopil historické souvislosti, ale také pocítil, co znamenalo být Arnoštem z Pardubic.

Děj tohoto románu se prolíná s klíčovými událostmi 14. století, především s vládou Karla IV., jeho korunovací a stavbou katedrály sv. Víta. Ukazuje, jak bylo důležité mít po boku vladaře muže moudrého a duchovně silného, který uměl balancovat mezi církví a státem. Arnoštovo přátelství s Karlem IV. bylo základem pro harmonii a rozkvět království, které nemělo v Evropě obdoby.

Věřím, že tento román nabídne nejen pohled na významnou historickou postavu, ale také inspiraci – jak může jedinec, věřící ve spravedlnost a vyšší principy, proměnit svět kolem sebe.

S úctou, Pavel Hrejsemnou

Obsah

Předmluva	4
Obsah	6
Kapitola 1: Počátek cesty	9
Kapitola 2: Moudrost z Itálie	13
Kapitola 3: Moudrost z Itálie	17
Kapitola 4: Počátek cesty ke korunovaci	21
Kapitola 5: Katedrála jako symbol království	26
Kapitola 6: Poselství do Avignonu	31
Kapitola 7: Stavba katedrály svatého Víta	37
Kapitola 8: Arnošt jako diplomat a správce království	42
Kapitola 9: Založení univerzity a vzestup vzdělanosti	47
Kapitola 10: Zákaz božích soudů a nový pohled na spravedlnost	52
Kapitola 11: Univerzita a budoucnost českého království	57
Kapitola 12: Poselství do Avignonu	62

Kapitola 13: Návrat a nové výzvy	67
Kapitola 14: Stíny Avignonu	72
Kapitola 15: Střet dvou světů	78
Kapitola 16: Sny a vize	84
Kapitola 17: Čas změn	90
Kapitola 18: Korunovace v říši a stíny budoucnosti	95
Kapitola 19: Setkání s Petrarkou	100
Kapitola 20: Svatý rok a cesta do Avignonu	105
Kapitola 21: Návrat do Čech a budování církve	109
Kapitola 22: Setkání s Petrem Parléřem	113
Kapitola 23: Poselství z Avignonu	118
Kapitola 24: Katedrála jako symbol moci	123
Kapitola 25: Ztracené přátelství	128
Kapitola 26: Stíny minulosti	133
Kapitola 27: Pouto s králem	139
Kapitola 28: Volání do Říma	144
Kapitola 29: Návrat do Čech	149
Kapitola 30: Střet s mocí	154

Kapitola 31: Návrat z Avignonu	159
Kapitola 32: Setkání s Petrarkou	164
Kapitola 33: Smrt Karla IV. A nové výzvy	169
Kapitola 34: Sřet šlechty a krále	175
Kapitola 35: Poslední výzva	180
Kapitola 36: Odkaz muže	184
Kapitola 37: Odkaz a dědictví	188
O autorovi	192

Kapitola 1: Počátek cesty

Byl jasný jarní den v údolí Kladska, když malý Arnošt, sotva desetiletý chlapec, stál na dvoře otcovského sídla. Slyšel z dálky tlumené zvuky modliteb a hlahol zvonů z nedalekého kláštera sv. Jana. Kladsko, místo jeho raného dětství, bylo pro něj domovem plným učení a náboženské oddanosti. Jeho otec, Arnošt z Hostýně, královský purkrabí, si byl vědom synových schopností a odhodlání. A právě to ho vedlo k tomu, aby mladého chlapce zasvětil vzdělání, jež mělo být bránou k velikosti.

„Arnošte,“ ozval se otcův hlas, „čas je neúprosný. Dnes začíná tvé opravdové učení. Svobodná umění jsou základem pro moudrost, kterou budeš jednou potřebovat.“

Chlapec se podíval na otce. Bylo v něm něco neústupného, co mu dodávalo sílu i v těchto mladých letech. Nešlo o běžné vzdělání. Arnošt věděl, že jeho cesta povede za hranice Kladska,

dokonce i českých zemí. Byl to osud, který cítil hluboko v sobě.

Jeho první kroky vedly do klášterní školy johanitů, kde se mu začala odhalovat moudrost svobodných umění. Učení bylo náročné, ale Arnošt se brzy stal jedním z nejnadanějších žáků. Jeho zvědavost a vášně pro vědění neznaly hranic. Pod dohledem benediktinů v Broumově se rozvíjel dále, až přišel čas na rozhodnutí, které mu změnilo život – odchod do Itálie.

„Otec říkal, že je tam jiný svět,“ svěřil se jednoho večera matce Adličce. „Svět, kde jsou knihy, zákony a věda na úrovni, kterou si neumím ani představit.“

„A budeš se muset stát silnějším než kdy předtím, Arnošte,“ odpověděla mu jemně. „Itálie je daleko. Ale vím, že máš v sobě něco, co ti pomůže všechny překážky překonat. A jednoho dne budeš mít na sobě nejen hábit kněze, ale i něco víc.“

Představa odjezdu byla těžká, ale Arnošt cítil, že jeho místo je právě tam – v cizině, kde se jeho vzdělání naplno rozvine. Avšak ještě než se vydal na dlouhou cestu, čekalo ho jedno setkání, které mu změnilo nejen život, ale i osud Českého království.

Toho roku, kdy Arnošt dorazil do Bologne, bylo město plné studentů a mistrů. Mezi nimi byl i mladý princ z českého rodu – Karel. Setkání dvou mladíků bylo jako srážka dvou světů, ale jejich přátelství se brzy prohloubilo. Oba věděli, že jejich cesty jsou propleteny, že jejich přátelství bude klíčem k budoucnosti české země.

„Jednou budeme vládnout společně,“ pronesl Karel při jednom ze svých dlouhých rozhovorů o budoucnosti. „Já jako král a ty jako můj duchovní rádce.“

Arnošt se usmál. „A já budu vždy po tvém boku, Karle, abych ti pomohl vést naši zemi k velkosti.“

Tak začala Arnoštova cesta, která ho vedla nejen k učení a moudrosti, ale i k blízkosti s největšími osobnostmi své doby. V Bologni i Padově se nejen učil, ale také se připravoval na život, který bude formovat osud jeho vlasti. A zatímco jeho mladý přítel Karel snil o trůnu, Arnošt již věděl, že jejich cesty povedou k něčemu daleko většímu – k duchovní a politické proměně celého Českého království.

Kapitola 2: Moudrost z Itálie

Italské město Bologna, obklopené kopci a zdi s cihlovými věžemi, bylo v polovině 14. století centrem vědění. Sem proudili studenti z celé Evropy, aby se učili u těch nejlepších mistrů práva, filozofie a teologie. Arnošt, tehdy již mladý muž, měl za sebou několik let studia v tomto úchvatném městě. Jeho kroky vedly dlážděnými ulicemi lemovanými katedrálami a knihovnami, v srdci nesl vášeň pro vědění, kterou v něm zažehl jeho otec už v dětství.

Právní vědy byly jeho hlavním oborem. Fascinovala ho složitost zákonů, jejich interpretace a moc, kterou představovaly. Arnošt studoval římské právo s nadšením, jaké se vidělo jen zřídka. Rukopisy a svazky starých právních textů byly jeho každodenními společníky. Sedával v tmavých místnostech univerzitní knihovny, kde se hromadily těžké knihy, jejichž stránky nesly tajemství minulých generací.

Jednoho dne, když se Arnošt ponořil do textu o kánonickém právu, otevřely se dveře knihovny a vstoupil vysoký mladý muž, oblečený jednoduše, ale s výzorem, který vzbuzoval respekt. Byl to Karel, nyní již syn krále Jana Lucemburského. Arnošt věděl, že se jejich cesty znovu setkají.

„Arnošte!“ zvolal Karel s úsměvem, který odhaloval jeho radost ze setkání s přítelem. „Tolik let jsme se neviděli! Jak jsi na tom s právem? Připraven radit králům a církvi?“

„Připraven, Karle,“ odpověděl Arnošt s úsměvem, „ale stejně jako právo se i já stále učím. A ty? Jaké jsou tvé plány?“

Karel se posadil k němu a pohlédl na knihy rozložené před Arnoštem. „Můj otec má velké plány. A já sám také. Brzy se vrátím do Čech, kde mě čekají důležité úkoly. Ale ty, Arnošte, jsi můj největší přítel. Potřebuji tě po svém boku.“

Arnošt věděl, že jeho přítel mluví pravdu. Karel, budoucí císař, měl vizi, která sahala

daleko za hranice Českého království. A stejně jako Karel, i Arnošt cítil, že jeho poslání je daleko větší než pouhé učení práva. V hloubi duše věděl, že ho čeká duchovní povolání.

„Vím, že ti jednou budu radit, Karle,“ pronesl vážně. „Ale nejdřív musím dokončit svou cestu. Itálie mi otevřela oči. Kromě práva jsem zde poznal moc církve. Musím se stát knězem.“

Karel přikývl. „Jednou budeš nejen mým rádcem, ale i duchovním vůdcem naší země. Čechy tě budou potřebovat.“

Čas v Itálii se naplnil. Po čtrnácti letech studia v Bologni a Padově byl Arnošt připraven na návrat do Čech. Získal vzdělání, které ho předurčovalo k výjimečnému osudu. Ale Itálie pro něj znamenala mnohem víc než jen učení – bylo to místo, kde poznal sílu zákona i církve, kde se utvrdil ve svém poslání a kde se zrodilo přátelství s mužem, který jednou promění Evropu.

Cesta zpět do Čech byla plná očekávání. Arnošt věděl, že jeho návrat bude začátkem

nové kapitoly nejen pro něj, ale i pro celé České království. Byl rozhodnutý sloužit Bohu, Karlovi a své vlasti. A s tímto odhodláním se vrátil do Prahy, kde ho čekaly velké výzvy i nečekaná příležitost.

Kapitola 3: Moudrost z Itálie

Arnošt se vrátil do Prahy v roce 1339, nesoucí s sebou nejen znalosti, ale také novou energii, kterou v něm roznítily léta studia v Itálii. Česká země byla jiná, než když ji opouštěl. Prahou už neprocházely jen úzké uličky středověkého města, ale byla to rostoucí metropole, plná nadějí a ambicí. Pražský hrad, který dominoval městu, mu připomínal jeho úkoly, které měl před sebou. Srdce Českého království mu leželo přímo před očima.

Na dvoře svatého Víta, kde působil biskup Jan IV. z Dražic, Arnošt našel své místo. Po mnoha letech strávených mimo domov, cítil, že návrat na půdu církve je přirozený krok. Přijal kněžské svěcení a brzy začal vykonávat své povinnosti v biskupské kapitule. Nebyl to jen náboženský život, který ho naplňoval, ale i administrativa, právo a diplomacie, kterou se tak dobře naučil ovládat během svého studia.

Dne, kdy se Arnošt stal děkanem kapituly u svatého Víta, se na Pražském hradě konala slavnostní ceremonie. Byl to jeho první velký krok k vysokým církevním hodnostem. Arnošt se díval na gotické věže a cítil, že právě zde se utváří nejen duchovní život, ale i budoucnost království. Svým zvolením na tuto důležitou pozici získal respekt a uznání mezi pražskou elitou, ale co bylo nejdůležitější – získal si důvěru markraběte Karla, svého starého přítele.

„Arnošte, věděl jsem, že se vrátíš v pravý čas,“ oslovil ho Karel, když se jednoho večera potkali na nádvoří hradu. Karel byl už tehdy mužem plných sil a ambicí. Jeho otec, král Jan Lucemburský, spravoval království převážně z ciziny, zatímco Karel se stal faktickým vládcem českých zemí.

„Vím, Karle, že tvé plány sahají daleko za tento hrad,“ odpověděl Arnošt. „Ale teď je nejdůležitější církev. Bez silné duchovní opory nebude naše země pevná.“

Karel se na něj podíval se zábleskem v očích. „Právě proto jsi tady. Potřebuji tě po mém boku,

nejen jako rádce, ale jako člověka, který rozumí duchovní moci. Chystám něco velkého, Arnošte. Něco, co tuto zemi změní navždy.“

Arnošt věděl, na co Karel naráží. Už dlouho snil o tom, aby Praha měla své vlastní arcibiskupství, nezávislé na Mohuči. Bylo to klíčové pro Karlovy plány, aby česká koruna byla silná a nezávislá. A právě Arnošt měl hrát v tomto úkolu zásadní roli.

Začalo to nenápadně, když Karel pověřil Arnošta důležitým poselstvím – vyjednat s papežem v Avignonu zřízení pražského arcibiskupství. Arnošt, jehož diplomatické schopnosti byly na výši, se vydal na tuto delikátní misi. Byla to cesta nejen fyzická, ale i duchovní. Věděl, že pokud uspěje, bude to znamenat změnu celého českého království.

V Avignonu, sídle papežství, se Arnošt setkal s vrcholnými církevními hodnostáři. Papež Klement VI. byl člověkem s velkým politickým vlivem, a právě jeho požehnání bylo klíčem k tomu, aby Praha získala svůj arcibiskupský status. Arnošt musel být obezřetný. Vyjednávání

byla složitá, ale s pomocí svého přirozeného šarmu a důvěry, kterou v něm Karel vložil, nakonec uspěl.

Dne 30. dubna 1344 přišla z Avignonu zpráva, která změnila dějiny české země. Praha byla povýšena na arcibiskupství a Arnošt se stal jejím prvním arcibiskupem. Bylo to velké vítězství, nejen pro církev, ale i pro celý národ.

Když se Arnošt vrátil do Prahy, přijal ho Karel s otevřenou náručí. „Dokázal jsi to, Arnošte. Náš národ bude nyní silnější než kdykoli předtím.“

Arnošt přikývl, ale věděl, že je to teprve začátek. Korunovace krále Karla, dokončení katedrály svatého Víta a reformy církve – to vše teprve čekalo na něj. Ale v srdci cítil, že je připraven čelit jakékoli výzvě, která přijde.

Kapitola 4: Počátek cesty ke korunovaci

Rok 1347 byl pro České království přelomový. Karel IV., který se stal nejen vládcem země, ale i duchovním otcem národa, byl korunován českým králem. Avšak cesta k tomuto okamžiku nebyla jednoduchá, a Arnošt z Pardubic hrál v této historické události klíčovou roli.

Arnošt, již jako první český arcibiskup, měl na starosti nejen duchovní život země, ale také přípravy na samotnou korunovaci. Jeho funkce mu dávala právo vykonat tento slavnostní akt, což bylo pro české země zcela nové a zásadní. Ačkoli předchozí králové byli korunováni mohučskými arcibiskupy, nyní měl tuto poctu převzít on. Pro něj to bylo nejen vyznamenání, ale také obrovská zodpovědnost.

Pražský hrad, který se začal měnit v impozantní centrum Karlovy vlády, byl zahalen do příprav. Sál, kde se měla konat korunovace,

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Arnošt z Pardubic.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.